

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 12734/2558

นางวิภาดา ปัตตะโชติหรือสุขจิตนิรันดร์โจทก์ นายปรัชชา ปัตตะโชติ กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 1474, ป.พ.พ. มาตรา 1713, ป.พ.พ. มาตรา 1357, ป.วิ.พ. มาตรา 145, ป.วิ.พ. มาตรา 84/1, ป.วิ.พ. มาตรา 245

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้ที่ดินและหุ้นจะได้มาในระหว่างโจทก์อยู่กินฉันสามีภริยากับผู้ตาย แต่เมื่อโจทก์กับผู้ตายไม่ได้จดทะเบียนสมรสกัน ที่ดินและหุ้นดังกล่าวจึงไม่ใช่ทรัพย์สินที่ได้มาระหว่างสมรส อันจะถือเป็นสินสมรส ตาม ป.พ.พ. มาตรา 1474 (1) แม้ศาลจะมีคำสั่งตั้งโจทก์เป็นผู้จัดการมรดกของผู้ตายก็ฟังข้อเท็จจริงเพียงว่า เมื่อโจทก์เป็นภริยาโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายของผู้ตาย โจทก์อาจมีสิทธิเป็นเจ้าของร่วมกันในทรัพย์สินที่ทำมาหาได้ร่วมกับผู้ตายจึงเป็นผู้มีส่วนได้เสียที่จะขอตั้งผู้จัดการมรดกได้ ตาม ป.พ.พ. มาตรา 1713 เป็นการรับฟังข้อเท็จจริงในเรื่องการมีส่วนได้เสียเพียงเพื่อวินิจฉัยว่า โจทก์มีสิทธิร้องขอเป็นผู้จัดการมรดกและควรตั้งโจทก์เป็นผู้จัดการมรดกของผู้ตายหรือไม่เท่านั้น แต่ไม่มีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่าที่ดินและหุ้นที่โจทก์ฟ้องขอแบ่งในคดีนี้เป็นทรัพย์สินที่โจทก์ร่วมทำมาหาได้กับผู้ตายหรือไม่ คำพิพากษาศาลฎีกาดังกล่าวจึงไม่ผูกพันคู่ความให้ต้องรับฟังว่าที่ดินและหุ้นที่โจทก์ฟ้องขอแบ่งในคดีนี้เป็นทรัพย์สินที่โจทก์ทำมาหาได้ร่วมกับผู้ตายและโจทก์มีกรรมสิทธิ์ร่วมกัน

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องขอให้บังคับจำเลยทั้งห้าแบ่งทรัพย์สินกรรมสิทธิ์รวมตามบัญชีทรัพย์สินท้ายฟ้องให้โจทก์ครึ่งหนึ่ง และจดทะเบียนโอนทรัพย์สินตามพินัยกรรมให้แก่โจทก์ ถ้าไม่สามารถปฏิบัติได้ให้ใช้เงินในทรัพย์สินกรรมสิทธิ์รวมครึ่งหนึ่งเป็นเงิน 80,544,956 บาท ถ้าไม่ปฏิบัติตามให้ถือเอาคำพิพากษาเป็นการแสดงเจตนาแทนจำเลยทั้งห้าในการแบ่งทรัพย์สินกรรมสิทธิ์รวมและโอนทรัพย์สินตามพินัยกรรมให้โจทก์ และหากตกลงแบ่งทรัพย์สินกรรมสิทธิ์รวมกันไม่ได้ ให้เอาทรัพย์สินนั้นตามบัญชีทรัพย์สินท้ายฟ้องออกขายทอดตลาดนำเงินมาแบ่งกันให้โจทก์ครึ่งหนึ่ง ให้กองมรดกรับผิดเสียดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงิน 80,544,956 บาท นับแต่วันถัดจากวันฟ้อง เป็นต้นไปจนกว่าจะโอนทรัพย์สินแบ่งกรรมสิทธิ์รวมให้แก่โจทก์แล้วเสร็จ จำเลยทั้งห้าให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยทั้งห้าร่วมกันจดทะเบียนแบ่งที่ดินโฉนดเลขที่ 50897 และ 119045 (เก่า) หรือ 170562 (ใหม่) ตำบลพระโขนง อำเภอพระโขนง กรุงเทพมหานคร โฉนดเลขที่ 19729 ตำบลบางจาก อำเภอพระโขนง กรุงเทพมหานคร โฉนดเลขที่ 13709 และ 13710 ตำบลคลองเตย (ที่ 11 พระโขนงฝั่งเหนือ) อำเภอพระโขนง กรุงเทพมหานคร โฉนดเลขที่ 7026 ตำบลคลองตัน (ที่ 11 พระโขนงฝั่งเหนือ) อำเภอพระโขนง กรุงเทพมหานคร โฉนดเลขที่ 16978 ตำบลบางจาก อำเภอพระโขนง กรุงเทพมหานคร พร้อมสิ่งปลูกสร้าง และแบ่งหุ้นบริษัทเพชรบุรีการแพทย์ จำกัด (หุ้นโรงพยาบาลเพชรเวช) ให้แก่โจทก์ครึ่งหนึ่ง หากแบ่งไม่ได้ให้นำทรัพย์สินดังกล่าวออกขายทอดตลาดนำเงินมาแบ่งให้โจทก์ครึ่งหนึ่ง หากไม่ปฏิบัติตามให้ถือเอาคำพิพากษาเป็นการแสดงเจตนาแทนจำเลยทั้งห้า และหากไม่สามารถปฏิบัติได้ให้ใช้เงินครึ่งหนึ่งของราคาทรัพย์สินกรรมสิทธิ์รวมที่โจทก์มีสิทธิรับตามบัญชีทรัพย์สินท้ายฟ้อง ค่าขออื่นให้ยก ให้จำเลยทั้งห้า

ร่วมกันใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความให้จำนวน 40,000 บาท จำเลยที่ 1 และที่ 3 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน ให้จำเลยที่ 1 และที่ 3 ร่วมกันใช้ค่าทนายความในชั้นอุทธรณ์ 20,000 บาท แทนโจทก์ จำเลยที่ 1 และที่ 3 ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 1 และที่ 3 ประการต่อไปว่า ที่ดินโฉนดเลขที่ 50897 และ 119045 (เก่า) หรือ 170562 (ใหม่) ตำบลพระโขนง อำเภอพระโขนง กรุงเทพมหานคร โฉนดเลขที่ 19729 ตำบลบางจาก อำเภอพระโขนง กรุงเทพมหานคร โฉนดเลขที่ 7026 ตำบลคลองตัน (ที่ 11 พระโขนงฝั่งเหนือ) อำเภอพระโขนง กรุงเทพมหานคร โฉนดเลขที่ 13709 และ 13710 ตำบลคลองเตย (ที่ 11 พระโขนงฝั่งเหนือ) อำเภอพระโขนง กรุงเทพมหานคร และหุ้นในบริษัทเพชรบุรีการแพทย์ จำกัด ตามฟ้อง เป็นทรัพย์สินที่โจทก์กับนายสุจิตร์ ผู้ตาย ทำมาหาได้ร่วมกันระหว่างอยู่กินฉันสามีภริยาหรือไม่ ในข้อนี้ศาลชั้นต้นฟังว่า ที่ดินและหุ้นดังกล่าวเป็นทรัพย์สินที่ได้มาระหว่างโจทก์กับผู้ตายอยู่กินฉันสามีภริยาจึงต้องถือว่าเป็นทรัพย์สินที่ทำมาหาได้ร่วมกัน ศาลอุทธรณ์ฟังว่า โจทก์อยู่กินฉันสามีภริยาและมีเจตนาร่วมทำกินกับผู้ตายเกิดทรัพย์สินระคนกัน ไม่ว่าทรัพย์สินจะได้อาจมาจากทรัพย์สินหรือแรงงานของฝ่ายใดก็ต้องถือว่าเป็นเจตนาเป็นเจ้าของร่วมกัน ย่อมเป็นกรรมสิทธิ์รวมของบุคคลทั้งสองคนละครั้งตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 1357 เห็นว่า ในเรื่องการอยู่กินฉันสามีภริยาระหว่างโจทก์กับผู้ตายโดยไม่จดทะเบียนสมรสตั้งแต่ปี 2514 จนกระทั่งผู้ตายถึงแก่ความตายเมื่อปี 2527 นั้น ในคดีที่โจทก์ร้องขอจัดการมรดกของผู้ตาย ศาลแพ่งมีคำสั่งตั้งโจทก์เป็นผู้จัดการมรดกของผู้ตาย ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่าให้จำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 และนางสุวรรณี ในฐานะมารดาผู้แทนโดยชอบธรรมของจำเลยที่ 5 ซึ่งเป็นผู้คัดค้านในคดีดังกล่าวเป็นผู้จัดการมรดกร่วมกับโจทก์ โดยฟังว่าโจทก์อยู่กินฉันสามีภริยากับผู้ตายจนถึงแก่ความตายจริงตามสำเนาคำพิพากษา คดีถึงที่สุดตามสำเนาคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6236-6237/2537 คำพิพากษาย่อมผูกพันคู่ความ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 145 จึงต้องฟังว่า โจทก์อยู่กินฉันสามีภริยากับผู้ตายตั้งแต่ปี 2514 จนกระทั่งผู้ตายถึงแก่ความตายเมื่อปี 2527 จริง อย่างไรก็ดี แม้ที่ดินและหุ้นดังกล่าวจะได้มาในระหว่างโจทก์อยู่กินฉันสามีภริยากับผู้ตาย แต่เมื่อโจทก์กับผู้ตายไม่ได้จดทะเบียนสมรสกัน ที่ดินและหุ้นดังกล่าวจึงไม่ใช่ทรัพย์สินที่ได้มาระหว่างสมรส อันจะถือเป็นสินสมรส ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1474 (1) เพราะทรัพย์สินที่ได้มาอันจะถือเป็นสินสมรสได้ก็ต่อเมื่อมีการสมรสชอบด้วยกฎหมาย เมื่อโจทก์มิได้จดทะเบียนสมรสกับผู้ตาย โจทก์จึงมีภาระการพิสูจน์ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 84/1 ถึงแม้ในคดีหมายเลขแดงที่ 2076/2530 ของศาลแพ่ง ศาลจะมีคำสั่งตั้งโจทก์เป็นผู้จัดการมรดกของผู้ตายก็เพียงฟังข้อเท็จจริงว่า เมื่อโจทก์เป็นภริยาโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายของผู้ตาย โจทก์อาจมีสิทธิเป็นเจ้าของร่วมกันในทรัพย์สินที่ทำมาหาได้ร่วมกับผู้ตายจึงเป็นผู้มีส่วนได้เสียที่จะขอตั้งผู้จัดการมรดกได้ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1713 ซึ่งเป็นการรับฟังข้อเท็จจริงในเรื่องการมีส่วนได้เสียเพียงเพื่อวินิจฉัยว่าโจทก์มีสิทธิร้องขอเป็นผู้จัดการมรดกและควรตั้งโจทก์เป็นผู้จัดการมรดกของผู้ตายหรือไม่เท่านั้น แต่ไม่มีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่าที่ดินและหุ้นที่โจทก์ฟ้องขอแบ่งในคดีนี้เป็นทรัพย์สินที่โจทก์ร่วมทำมาหาได้กับผู้ตายหรือไม่ และในคดีดังกล่าวศาลยังนำข้อเท็จจริงที่โจทก์เป็นทายาทตามพินัยกรรมของผู้ตายมาพิจารณาประกอบอีกทางหนึ่ง คำพิพากษาคดีดังกล่าวจึงไม่ผูกพันคู่ความให้ต้องรับฟังว่าที่ดินและหุ้นที่โจทก์ฟ้องขอแบ่งในคดีนี้เป็นทรัพย์สินที่โจทก์ร่วมทำมาหาได้กับผู้ตายและโจทก์มีกรรมสิทธิ์รวมกันหนึ่งโจทก์จึงมีภาระการพิสูจน์โดยต้อง

นำพยานหลักฐานมาสืบพิสูจน์ให้มีน้ำหนักรับฟังได้ว่าที่ดินและหุ้นที่ได้มาระหว่างอยู่กับกันฉันสามีภริยาเป็นทรัพย์สินที่โจทก์กับผู้ตายได้ร่วมทำมาหากินจนได้เงินไปซื้อที่ดินและหุ้นตามพยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบมาไม่ปรากฏว่าขณะแต่งงานกับผู้ตายโจทก์มีเงินหรือทรัพย์สินอะไรที่สามารถขายได้เงินมากพอที่จะนำมาซื้อที่ดินกับผู้ตาย ก่อนแต่งงานกับผู้ตายไม่ปรากฏว่าโจทก์ซึ่งมีอายุ 19 ปี ประกอบอาชีพที่มั่นคง มีรายได้แน่นอน เพียงแต่ช่วยบิดามารดาค้าขายอยู่ที่จังหวัดนครราชสีมา หลังจากแต่งงานกับผู้ตายแล้วก็ย้ายมาอยู่ที่กรุงเทพมหานคร ไปเรียนเสริมสวยที่โรงเรียนเสริมสวยเกศสยาม โดยไม่ปรากฏว่าใช้เวลาเรียนนานเท่าไร หลังเรียนจบก็ไม่ปรากฏว่าโจทก์ใช้วิชาที่เรียนมาประกอบวิชาชีพหรือประกอบอาชีพใดที่จะได้เงินมาร่วมลงทุนซื้อที่ดินกับผู้ตายถึงหนึ่งดังที่เบิกความ ทั้งไม่ปรากฏว่าได้เข้าไปช่วยเหลือกิจการงานหรือธุรกิจใดของผู้ตายเป็นกิจจะลักษณะพอที่จะถือได้ว่าช่วยกันประกอบอาชีพ แม้กระทั่งการเก็บค่าเช่าก็ไม่เคยเกี่ยวข้องทั้งขณะที่ผู้ตายยังมีชีวิตและหลังจากผู้ตายถึงแก่ความตายแล้วก็ตาม เงินที่ผู้ตายได้มาจากการขายที่ดินโจทก์ก็ไม่เคยได้รับโดยส่วนหนึ่งผู้ตายนำไปให้ผู้อื่นกู้ การที่โจทก์เพียงแต่เบิกความลอยๆ โดยไม่มีพยานหลักฐานอื่นสนับสนุน ทั้งไม่ปรากฏว่าเคยเรียกร้องให้ผู้ตายใส่ชื่อโจทก์ในโฉนดที่ดินรวมทั้งเอกสารสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการถือหุ้น ทั้งๆที่โจทก์เพียงอยู่กับผู้ตายโดยไม่จดทะเบียนสมรส ในขณะที่ผู้ตายมีบุตรและหญิงอื่นที่เคยอยู่กับกันฉันสามีภริยามาก่อนถือเป็นเรื่องผิดวิสัยอย่างยิ่ง ฝ่ายจำเลยมีจำเลยที่ 1 เบิกความเป็นพยานยืนยันว่า เงินที่ผู้ตายนำไปซื้อที่ดินทุกแปลงเป็นเงินส่วนตัวของผู้ตายโดยโจทก์ไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง ผู้ตายนำเงินที่ได้จากการขายที่ดินไปซื้อสังหาริมทรัพย์และที่อยู่อาศัย โดยโจทก์ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการทำนิติกรรมทั้งไม่ต้องได้รับความยินยอมจากโจทก์ โจทก์ไม่เคยได้รับมอบอำนาจจากผู้ตายให้ไปซื้อที่ดินและเก็บค่าเช่าโจทก์มีฐานะยากจน หลังจากมาพักอาศัยอยู่กับผู้ตายโจทก์ไม่เคยเข้ามาช่วยเหลือกิจการงานของผู้ตาย ผู้ตายประกอบธุรกิจค้าสังหาริมทรัพย์ และมีรถให้เช่า โดยมีนายเกษียร น้องต่างมารดาของผู้ตาย และนายโอฬาร เบิกความสนับสนุน ซึ่งนายเกษียรเบิกความว่า ผู้ตายประกอบธุรกิจซื้อขายที่ดินมาตั้งแต่ปี 2487 มีตึกแถวบริเวณซอยมหาพฤฒารามปัจจุบันคือซอยสว่าง ประมาณ 100 ห้อง โดยผู้ตายนำมาแบ่งขาย และนายโอฬารเบิกความว่า พยานเคยรับราชการที่สำนักงานเขตพระโขนงระหว่างปี 2518 ถึงปี 2533 เคยไปทำหนังสือมอบอำนาจเกี่ยวกับการซื้อขายที่ดินให้ผู้ตายที่บ้านผู้ตายประมาณ 10 ครั้ง โดยจำเลยที่ 1 เป็นผู้โทรศัพท์แจ้งให้ทราบและไปรับพยาน โจทก์ไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับการซื้อที่ดินของผู้ตาย โดยที่ทนายโจทก์มิได้ถามค้านทำลายน้ำหนักแห่งคำเบิกความพยานจำเลยทั้งสามปากนี้ให้ปรากฏข้อพิรุธว่า ข้อความที่พยานจำเลยเบิกความดังกล่าวไม่เป็นความจริง และยังเชื่อมกับหลักฐานการขายที่ดินโฉนดเลขที่ 1813 ตำบลวัดแก้วแจ่มฟ้า (บางรัก) อำเภอบางรัก กรุงเทพมหานคร ซึ่งระบุว่า ผู้ตายซื้อที่ดินมาเมื่อปี 2503 แบ่งแยกเมื่อปี 2504 รวม 75 โฉนด เริ่มขายตั้งแต่ปี 2504 จนถึงปี 2514 รวม 25 โฉนด หลังจากนั้นก็ยังมีการขายที่ดินต่อมาอีกหลายแปลง ทำให้พยานหลักฐานของจำเลยทั้งห้ามีน้ำหนักดีกว่าพยานหลักฐานของโจทก์ เชื่อว่าผู้ตายประกอบธุรกิจซื้อขายที่ดิน ให้เช่าบ้านและรถยนต์ รวมทั้งให้กู้ยืมเงินก่อนที่จะแต่งงานอยู่กับกันฉันสามีภริยากับโจทก์มานับสิบปี หลังจากแต่งงานกับโจทก์แล้วผู้ตายก็ยังประกอบธุรกิจเดิมโดยที่โจทก์ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจต่างๆของผู้ตายที่ทำมาแต่เดิมให้พอฟังว่าร่วมกันทำมาหากินก่อร่างสร้างตัวกับผู้ตาย ส่วนบัญชีเงินฝากที่ผู้ตายเปิดร่วมกับโจทก์ก็เพิ่งเปิดเมื่อปี 2525 หลังจากผู้ตายอยู่กับกันฉันสามีภริยากับโจทก์สิบปีเศษ และเป็นช่วงที่ผู้ตายเข้ารับการรักษาตัวในโรงพยาบาลพญาไทก่อนที่จะถึง

แก่ความตายเพียง 1 ปีเศษ ไม่ใช่ช่วงเวลาที่ยุติจะร่วมประกอบธุรกิจการค้าใดๆกับโจทก์ได้อีก จะมีก็เพียงเรื่องขายที่ดินซึ่งก็ปรากฏว่าผู้ที่ดำเนินการให้แก่โจทก์ก็คือจำเลยที่ 1 การเปิดบัญชีร่วมกับโจทก์ในช่วงดังกล่าวจึงน่าจะเป็นเพียงเพื่อการเบิกถอนเงินในกรณีจำเป็นในการรักษาพยาบาลและดำรงชีพในช่วงเวลานั้นมากกว่า ซึ่งเป็นเวลาหลังจากที่ผู้ตายซื้อที่ดินและหุ้นดังกล่าวแล้ว นอกจากนี้ ตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 9354/2539 ที่นางลินดา พ้องโจทก์และนางสาวนิภาภัทร เป็นจำเลยต่อศาลแพ่ง ขอให้พิพากษาว่า พินัยกรรมฉบับลงวันที่ 15 เมษายน 2525 ปลอม ให้จำเลยที่ 1 ในฐานะผู้จัดการมรดกของผู้ตายโอนที่ดินโฉนดเลขที่ 13709 และ 13710 ตำบลคลองเตย (ที่ 11 พระโขนงฝั่งเหนือ) อำเภอพระโขนง กรุงเทพมหานคร แก่โจทก์และแบ่งทรัพย์สินมรดกอันดับที่ 1 ถึงที่ 31 ให้โจทก์ 1 ใน 3 คิดเป็นเงิน 49,497,938 บาท หากแบ่งไม่ได้ให้นำออกขายทอดตลาดนำเงินมาแบ่งให้แก่โจทก์ ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ทรัพย์สินตามพินัยกรรมที่จำเลยทั้งสองได้รับถ้าคิดตามบัญชีทรัพย์สินท้ายฟ้องจะเป็นเงิน 20,000,000 บาท แต่ตามบัญชีทรัพย์สินดังกล่าว มรดกคิดเป็นเงินประมาณ 148,000,000 บาท ทรัพย์สินที่จำเลยทั้งสองจะได้ตามพินัยกรรมจึงเป็นเพียง 1 ใน 7 ของทรัพย์สินมรดก ซึ่งที่ดินโฉนดเลขที่ 50897 และ 119045 (เก่า) หรือ 170562 (ใหม่) ตำบลพระโขนง อำเภอพระโขนง กรุงเทพมหานคร โฉนดเลขที่ 16978 และ 19729 ตำบลบางจาก อำเภอพระโขนง กรุงเทพมหานคร และโฉนดเลขที่ 7026 ตำบลคลองตัน (ที่ 11 พระโขนงฝั่งเหนือ) อำเภอพระโขนง กรุงเทพมหานคร รวมทั้งหุ้นในบริษัทเพชรบุรีการแพทย์ จำกัด ก็ระบุอยู่ในบัญชีทรัพย์สินตามที่ศาลฎีกาหยิบยกขึ้นวินิจฉัยในคดีดังกล่าวว่าเป็นทรัพย์สินมรดกทั้งสิ้น ส่วนที่ดินโฉนดเลขที่ 13709 และ 13710 พร้อมบ้านเลขที่ 27 ซอยอารีย์ ถนนสุขุมวิท ศาลฎีกาก็นำวินิจฉัยไว้ในคดีดังกล่าวว่ายังเป็นของผู้ตายอันเป็นมรดกตกทอดแก่ทายาทต่อไปเช่นกัน ตามสำเนาคำพิพากษา พยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบมาจึงไม่มีน้ำหนักพอที่จะให้รับฟังว่า โจทก์ร่วมออกเงินซื้อที่ดินและหุ้นกับผู้ตายแต่กลับฟังได้ว่าเป็นเงินของผู้ตายฝ่ายเดียว รวมทั้งที่ดินโฉนดเลขที่ 50897 และ 119045 (170562) ตำบลพระโขนง อำเภอพระโขนง กรุงเทพมหานคร โฉนดเลขที่ 19729 ตำบลบางจาก อำเภอพระโขนง กรุงเทพมหานคร โฉนดเลขที่ 7026 ตำบลคลองตัน (ที่ 11 พระโขนงฝั่งเหนือ) อำเภอพระโขนง กรุงเทพมหานคร โฉนดเลขที่ 13709 และ 13710 ตำบลคลองเตย (ที่ 11 พระโขนงฝั่งเหนือ) อำเภอพระโขนง กรุงเทพมหานคร กับหุ้นในบริษัทเพชรบุรีการแพทย์ จำกัด จึงเป็นทรัพย์สินของนายสุจิตร์ ผู้ตาย ที่โจทก์มิได้มีส่วนร่วมทำมาหาได้ โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องขอให้แบ่งที่ดินและหุ้นดังกล่าวอันเป็นทรัพย์สินมรดกของผู้ตาย ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษามานั้นศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยที่ 1 และที่ 3 ข้อนี้นี้ฟังขึ้น และเห็นว่าเป็นกรณีเกี่ยวกับการชำระหนี้อันไม่อาจแบ่งแยกได้ แม้ว่าจำเลยที่ 2 ที่ 4 และที่ 5 จะมีได้ อุทธรณ์ฎีกา ศาลฎีกาก็เห็นสมควรพิพากษาให้มีผลไปถึงจำเลยที่ 2 ที่ 4 และที่ 5 ด้วย ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 245 (1) และ 247 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกคำขอของโจทก์ที่ขอให้จำเลยทั้งห้าร่วมกันจดทะเบียนแบ่งที่ดินโฉนดเลขที่ 50897 และ 119045 (เก่า) หรือ 170562 (ใหม่) ตำบลพระโขนง อำเภอพระโขนง กรุงเทพมหานคร โฉนดเลขที่ 19729 ตำบลบางจาก อำเภอพระโขนง กรุงเทพมหานคร โฉนดเลขที่ 7026 ตำบลคลองตัน (ที่ 11 พระโขนงฝั่งเหนือ) อำเภอพระโขนง กรุงเทพมหานคร โฉนดเลขที่ 13709 และ 13710 ตำบลคลองเตย (ที่ 11 พระโขนงฝั่งเหนือ) อำเภอพระโขนง กรุงเทพมหานคร และแบ่งหุ้นบริษัทเพชรบุรีการแพทย์ จำกัด กึ่งหนึ่ง ค่าฤชาธรรมเนียมระหว่างโจทก์กับจำเลยทั้งห้าในศาลชั้นต้น และค่าฤชาธรรมเนียมระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ 1 และที่ 3 ชั้นอุทธรณ์และชั้นฎีกาให้เป็นพับ นอกจากนี้ก็แก้ให้เป็นไปตาม

องค์คณะ

ศรีอัมพร ศาลิคุปต์ · อภิรัตน์ ลัดพลี · จริญญา ชีvitโสภณ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/12734/2558>